

ĮŽANGA

JAU IR TAIP DAŽNIAU, NEI DERĖTŲ, žiūriu mirčiai į akis; bet prie tokių dalykų nepriprasi.

Vis dėlto atrodo keistai neišvengiama vėl susidurti su mirtimi. Tarytum *būčiau* pasmerkta negandoms. Anksčiau vis pabėgdavau nuo jų, bet jos ir vėl užklupdavo.

O šis kartas skyrėsi nuo kitų.

Gali pasprukti nuo to, ko bijai, gali bandyti kovoti su tuo, ko nekenti. Visos mano galios buvo sutelktos į tokius žudikus kaip pabaisos, priešai.

Kai myli tą, kuris tave žudo, pasirinkimo neturi. Kaip galėtum bėgti, kaip galėtum kovoti, jei tuo įskaudintum mylimąjį? Jei mylimajam tegalėtum dovanoti savo gyvastį, argi jos nedovanotum?

Jei iš tikrųjų myli.

1. SUSIŽADĖJUSI

NIEKAS Į TAVE NESPOKSO, raminau save. *Niekas į tave nespokso. Niekas į tave nespokso.*

Nemokėdama pati sau įtikimai meluoti, turėjau pasitikrinti.

Sėdėdama ir laukdama, kol vienas iš trijų miestelio šviesoforų sušvis žaliai, pašnairavau dešinėn. Ponia Vėber sėdėjo savo autobusiuke visu liemeniu pasisukusi į mane. Taip grėžė mane žvilgsniu, kad aš krūptelėjau stebėdamasi, jog ji nenuleidžia akių ir neatrodo susigėdusi. Juk spoksoti į žmones vis dar nemandagu, tiesa? O gal man tai nebegalioja?

Tada prisiminiau: automobilio langai labai tamsūs, ir ji tikriausiai nė nenutuokia, kad jame sėdžiu aš, juolab nenumano, jog sugavau jos žvilgsnį. Bandžiau guostis, kad iš tikrųjų ji stebeilijasi ne į mane, o į automobilį.

Mano automobilį. Ak.

Dirstelėjau į kairę ir atsidusau. Ant šaligatvio kaip įbesti stovėjo du pėstieji, užsižiopsoję į mane ir laiku neperėję per gatvę. Už jų pro

veidrodinį savo suvenyrų krautuvėlės stiklą vėpsojo ponas Maršalas. Bent jau nebuvo pridėjęs prie stiklo nosies. Kol kas.

Užsidegė žalia, ir aš, skubėdama pasprukti, nejučia paspaudžiau greičio pedalą – nuo tokio spustelėjimo mano senukas ševis būtų pajudėjęs iš vietos.

Variklis suuzrgė lyg medžioklėn išsiruošusi pantera, ir automobilis taip bloškėsi į priekį, kad kūnas prisispaudė prie juodos odinės sėdynės, o skrandis prisiplojo prie nugaros.

– Oi! – aiktelėjau, koja ieškodama stabdžio. Nepamesdama galvos vos paliečiau pedalą. Automobilis sustojo kaip įbestas.

Nebenorėjau žvalgytis į aplinkinius. Jei dar kam nors buvo neaišku, kas vairuoja šį automobilį, tai dabar abejonių neliko. Bato galiuku švelniai spustelėjau akceleratorių pusę milimetro, ir automobilis vėl šovė į priekį.

Man pavyko pasiekti tikslą – degalinę. Jei nebūčiau pristigusi degalų, tai ir nebūčiau atsibeldusi į miestelį. Šiomis dienomis apsieidavau be daugybės dalykų, pavyzdžiui, be skrebučių ir batraiščių – kad tik nereikėtų viešai rodytis.

Skubėdama, lyg dalyvaučiau lenktynėse, per kelias akimirkas atidariau baką, atsukau kamštį, nuskaičiau kortelę ir įkišau žarną. Žinoma, nieko negalėjau padaryti, kad skaičiukai suktųsi greičiau.

Jie vangiai tiksėjo, lyg tyčia mane erzindami.

Nebuvo šviesu – įprasta apsiblaususi Forkso diena Vašingtono valstijoje, – bet atrodė, lyg į mane būtų nutaikyti prožektoriai, kad apšviestų subtilų žiedą ant kairės rankos. Jausdama į nugarą įsmeigtas akis, vaizduodavausi, kad žiedas mirksi tarsi neoninė iškaba: *Pažiūrėk į mane, pažiūrėk į mane.*

Kvaila šitaip drovėtis, aš tai žinau. Argi svarbu, ką žmonės, išskyrus mamą ir tėtį, šneka apie mano sužadėtuves? Apie naująjį mano automobilį? Apie paslaptinę įstojimą į Gebenės lygos koledžą? Apie

žvilgančią juodą kredito kortelę užpakalinėje mano kišenėje, rodos, įkaitusią iki raudonumo?

– Taip, niekam nerūpi, ką jie galvoja, – tylutėliai sumurmėjau.

– Hm, panele, – išgirdau vyrišką balsą.

Atsisukau ir iškart pasigailėjau.

Prie prabangaus visureigio su naujutėlėmis baidarėmis ant stogo stovėjo du vyriškiai. Nė vienas jų nežiūrėjo į mane; abu spoksojo į automobilį.

Nesupratau, kas vyksta. Vis dėlto didžiavausi, kad skiriu tojotos, fordo ir ševio emblemas. Mano automobilis buvo juodas, glotnus ir dailus, bet man tik mašina.

– Atsiprašau, kad trukdau, bet gal galėtumėte pasakyti, koks jūsų automobilis? – pasidomėjo aukštesnysis.

– Hm, mersedesas, tiesa?

– Taip, – mandagiai atsakė vyras, o žemesnis jo draugas, išgiręs mano atsakymą, išpūtė akis. – Žinau. Bet man įdomu, ar tai... ar tai mersedesas *Guardian*? – pagarbiai ištarė pavadinimą vyrukas. Manau, būtų neblogai sutaręs su Edvardu Kalenu, mano... mano sužadėtiniu (niekaip negalėjau nuo to išsisukti, po kelių dienų laukė vestuvės). – Tokie dar neturėjo pasirodyti Europoje, – toliau kalbėjo vyras. – Juolab čia.

Kol jis akimis glostė mano automobilį – man jis ne itin skyrėsi nuo kitų mersedesų sedanų, bet ką aš žinau? – trumpai susimąščiau, ką man reiškia tokie žodžiai kaip „sužadėtinė“, „vestuvės“, „vyras“ ir taip toliau.

Niekaip negalėjau mintyse jų susieti.

Kita vertus, auklėta buvau taip, kad dabar gūžiausi vien nuo minties apie pūstas baltas sukneles ir puokštes. Bet dar sunkiau sekėsi suderinti tokią rimtą, garbingą, nuobodžią „vyro“ sąvoką su „Edvardo“ sąvoka. Tarsi arkangelą pavadintum buhalteriu; neįsivaizdavau jo atliekant jokie kasdienio vaidmens.

Kaip ir visada, galvodama apie Edvardą, pasinėriau į svaigias svaigas. Nepažįstamasis atsikrenkštė norėdamas atkreipti mano dėmesį; vis dar laukė, ką jam atsakysiu apie automobilio markę ir modelį.

– Nežinau, – nuoširdžiai prisipažinau.

– Ar galėčiau nufotografuoti?

Tik po akimirkos susigaudžiau:

– Rimtai? Norite nufotografuoti automobilį?

– Žinoma – niekas manimi nepatikės, jei neturėsiu įrodymų.

– Hm. Gerai.

Greitai ištraukiau žarną ir pasislėpiau ant priekinės sėdynės, kol entuziastas traukė iš kuprinės milžinišką, profesionaliai atrodantį fotoaparata. Juodu su draugu paeiliui pozavo prie variklio gaubto, paskui nuėjo nusifotografuoti greta mašinos užpakalio.

– Pasiilgau savo pikapo, – suaimanavau pati sau.

Praėjus vos porai savaitių nuo tada, kai mudu su Edvardu priėmėme vienpusį kompromisą, mano pikapas itin parankiai – pernelyg parankiai – išleido paskutinį kvapą. Pagal susitarimą tokiu atveju turėjau Edvardui leisti pakeisti man automobilį. Jis aiškino, kad to ir reikėjo tikėtis; mano pikapas nugyveno ilgą visavertį gyvenimą ir mirė natūralia mirtimi. Jis taip sakė. Aš, be abejo, neturėjau galimybės patikrinti jo istorijos ar pabandyti prikelti pikapą iš mirusiųjų. Mano mėgstamiausias mechanikas...

Nutraukiau šią mintį, neleidau sau užbaigti sakinio. Įsiklausiau į vyrų balsus, slopinamus automobilio stiklą ir durelių.

– ...tinklalapio filmuke jie nutaikė į jį liepsnosvaidį. Nė dažų nepgadino.

– Žinoma, ne. Per šį mažylį galėtų pervažiuoti tankas. Jam čia nėra didelės rinkos. Sukurtas daugiausia Vidurio Rytų diplomatams, ginklų prekeiviams ir narkotikų karaliams.

– Manai, *ji* nepaprasta? – tyliau pasiteiravo žemasis vyras. Nunašinau galvą, skruostai degė.

– Hm, – numykė aukštasis. – Galbūt. Neįsivaizduoju, kam čia galėtų prireikti nesusprogdinamų stiklų ir dviejų tonų šarvų. Turbūt vyksta į kokią pavojingą vietą.

Šarvai. *Dvi tonos šarvų.* Ir *nesusprogdinami* stiklai? Nuostabu. Kur dėjosi seni geri neperšaunami stiklai?

Vis dėlto tai turėjo prasmę – jei tik tau nesvetimas iškreiptas humoro jausmas.

Žinoma, neabejojau, kad Edvardas pasinaudos mūsų susitarimu, pakreips jį sau naudinga linkme ir duos daug daugiau, nei gaus. Sutikau, kad prireikus jis galės pakeisti mano pikapą, tik nesitikėjau tą akimirką ateisiant taip greitai. Kai teko pripažinti, kad pikapas virto ševrolė paminklu ant mano šaligatvio, supratau, kad naujasis jo automobilis mane veikiausiai priblokš. Tapsiu žvilgsnių ir šnekų objektu. Dėl to neklydau. Bet net įmantriausiose fantazijose nenumačiau, kad Edvardas man nupirks *du* automobilius.

„Automobilis prieš“ ir „automobilis po“ – paaiškino jis, man ėmus siautėti.

Tai buvo „automobilis prieš“. Jis man sakė tik pasiskolinęs jį ir žadėjo po vestuvių grąžinti. Ničnieko nesusigaudžiau. Iki šiol.

Cha cha. Kaip žmogus, buvau pernelyg trapi, pernelyg neatspari nelaimėms, pavojingai blogos savo pačios lemties auka, ir tam, kad išlikčiau sveika, man, ko gero, reikėjo prieštankinio automobilio. Pasaka. Neabejojau jį su savo broliais linksmai šaipantis man už nugaros.

O gal, kvailiuke, šnabždėjo tylus balselis galvoje, tai visai ne pokštas? Galbūt jis iš tikrųjų dėl tavęs taip jaudinasi? Tai ne pirmas kartas, kai mažumėlę persistengia šitaip tave saugodamas.

Atsidusau.

„Automobilio po“ dar nemačiau. Jis buvo paslėptas po užklotu tolimiausiame Kalenų garažo kampe. Be abejo, kitas jau būtų žvilgtelėjęs, bet man jis nerūpėjo.

Tikriausiai tas automobilis nebus šarvuotas – nes po medaus mėnesio man to nereikės. Tai, kad būsiu, galima sakyti, nesunaikinama, tėra vienas iš daugybės šalutinių manęs laukiančių privalumų. Bran- gūs automobiliai ir išpūdingos kredito kortelės nebuvo pats geriausias dalykas.

– Ei! – šūktelėjo aukštasis vyras, pridėjęs rankas prie stiklo ir bandydamas pažvelgti į vidų. – Jau baigėme. Labai ačiū!

– Nėra už ką! – sušukau jiems, o paskui įsitempusi užvedžiau variklį ir palengva nuspaužčiau pedalą...

Kad ir kiek kartų važiuavau pažįstamu keliu namo, akis vis dar badė lietaus išblukinti skelbimai. Kiekvienas jų, prismeigtas prie telefono stulpo ar priklijuotas prie kelio ženklo, buvo tarsi naujas antausis. Užtarnautas antausis. Galvoje vėl ėmė sukstis ta staigiai nutraukta mintis. Man važiuojant ir pro šalį vienodais tarpais šmėkščiojant *mano mėgstamiausio mechaniko* portretams, negalėjau apie tai negalvoti.

Mano geriausias draugas. Mano Džeikobas.

Plakatus „AR NEMATĖTE ŠIO BERNIUKO?“ sumanė ne Džeikobo tėvas. Tai *mano* tėvas Čarlis išspausdino skelbimus ir iškabino visame miestelyje. Ne tik Forkse, bet ir Port Andželese, Skvime, Hokvijame, taip pat Aberdine ir visuose kituose Olimpijos pusiasalio miestuose. Jis pasirūpino, kad ir visose Vašingtono valstijos policijos nuovadose ant sienų kabotų šis plakatas. Jo paties nuovadoje Džeikobo paieškoms buvo skirta visa kamštinė lenta. Didžiam jo nusivylimui, ji buvo beveik tuščia.

Tėtis jautėsi nusiminęs ne tik dėl to, kad niekas neatsišaukia. Labiausiai jis nusivylė Biliu – Džeikobo tėvu ir artimiausiu bičiuliu.

Tai dėl to, kad Bilis ne itin įsitraukė į savo šešiolikmečio pabėgėlio paieškas. Dėl to, kad atsisakė klijuoti skelbimus La Puše, pajūrio rezervate; ten buvo Džeikobo namai. Dėl to, kad lyg ir susitaikė su Džeikobo dingimu, tarsi jau nieko čia nepadarysi. Dėl to, kad kalbėjo: „Džeikobas jau suaugęs. Jei panorės, sugriš.“

Tėtis nusivylė ir manimi, nes palaikiau Bilį.

Ir aš nebūčiau klįjavusi skelbimų, nes mudu su Biliu, tiesą sakant, žinojome, kur Džeikobas, taip pat žinojome, kad niekas nematė šio *berniuko*.

Žvelgiant į skelbimus, gerklėje, kaip visada, įstrigo didelis, sprangus gumulas, ėmė perštėti akis, tad apsidžiaugiau, kad šį šeštadienį Edvardas medžioja. Pastebėjęs, kaip jaučiuosi, Edvardas ir pats siaubingai nusimintų.

Be abejo, šeštadienis turi ir trūkumų. Lėtai ir atsargiai įsukusi į savo gatvę, keliuke šalia mūsų namų išvydau policijos automobilį. Šiandien Čarlis praleido žvejybą. Vis dar širsta dėl vestuvių.

Vadinasi, negalėsiu pasinaudoti namų telefonu. Bet aš *turiu* paskambinti...

Sustojau ant šaligatvio už ševio skulptūros ir iš stalčiuoko išsitraukiau mobilųjį, Edvardo duotą būtiniems atvejams. Surinkau numerį ir, skambant telefonui, pasiruošiau nuspausti mygtuką „Baigti“. Jei ką.

– Alio! – atsiliepė Setas Klirvoteris, ir aš su palengvėjimu atsidasau. Buvau didelė bailė, tad vengiau kalbėti su vyresnėle jo seserimi Lėja. Žodžiai „nukąsti galvą“ kalbant apie Lėją nebuvo vien vaizdingas posakis.

– Labas, Setai, čia Bela.

– O, sveika, Bela! Kaip tu?

Sutrikusi. Trokštanti būti nuraminta.

– Gerai.

– Skambini pasitikslinti?

– Tu aiškiaregys.

– Kažin. Aš ne Alisa – tiesiog tu nuspėjama, – pajuokavo jis. La Pušo kvileutų gaujoje vienintelis Setas galėjo ramiai vadinti Kalenus vardais ir pokštauti apie tokius dalykus kaip bemaž visažinė būsi-moji mano moša.

– Teisybė. – Šiek tiek padvejojau. – Kaip jis?

Setas atsiduso:

– Kaip visada. Nekalba, nors žinome, kad mus girdi. Jis stengiasi negalvoti *žmogiškai*, turbūt supranti. Vien kliautis instinktais.

– Ar žinai, kur jis dabar?

– Šiaurės Kanadoje. Negaliu pasakyti, kokioje provincijoje. Jis mažai kreipia dėmesį į sienas.

– Ar yra kokių ženklų, kad jis galėtų...

– Jis negriš namo, Bela. Užjaučiu.

Sunkiai nurijau seiles.

– Nieko tokio, Setai. Žinojau dar nepaklaususi. Tik negaliu liautis svajojusi.

– Taip. Mes visi panašiai jaučiamės.

– Ačiū, kad palaikai mane, Setai. Tikriausiai kiti tau neduoda ramybės.

– Jie tikrai nėra tavo gerbėjai, – linksmai pritarė jis. – Nors tai, ko gero, kvailoka. Džeikobas priėmė sprendimą, tu taip pat. Džeikui nepatinka jų požiūris. Be abejo, jis ne itin sužavėtas ir dėl to, kad jį tikrini.

Aiktelėjau.

– Maniau, jis su tavim nesikalba?

– Jis negali nuo mūsų visko nuslėpti, kad ir kaip stengiasi.

Taigi Džeikobas žinojo, kad nerimauju. Nė pati nesusigaudžiau, kaip dėl to jaučiuosi. Na, jis bent jau suprato, jog neišmečiau jo iš savo gyvenimo, neužmiršau. Ko gero, įsivaizdavo, kad galėčiau.

– Tikiuosi, susitiksime per... vestuves, – paskutinį žodį košte iškošiau.

– Taip, mes su mama ateisime. Jėga, kad pakviete!

Nusišypsojau iš entuziastingo jo balso. Nors pakviesti Klirvo-terius sumanė Edvardas, apsidžiaugiau, kad jis apie tai pagalvojo. Smagu, kad Setas ateis – turėsiu bent šiekį tokį ryšį su pradingėliu savo pabroliu.

– Be tavęs būtų liūdniau.

– Pasakyk Edvardui, kad sutinku, gerai?

– Žinoma.

Pakraipiau galvą. Naujai užsimezgusi Edvardo ir Seto draugystė mane vis dar stulbino. Tačiau ji įrodė, kad viskas gali būti kitaip. Kad panorėję vampyrai ir vilkolakiai gali puikiai sutarti.

Ne visiems tai patiko.

– Ak! – visa oktava aukštesniu balsu šuktelėjo Setas. – Ėėė, atėjo Lėja!

– O! Iki!

Telefonas nutilo. Palikau jį ant sėdynės ir nusiteikiau žengti į namus, ten laukė Čarlis.

Mano vargšui tėčiui šiuo metu daug kliuvo. Džeikobo dingimas tebuvo *vienas* lašas sklidinoje jo taurėje. Beveik taip pat jis jaudinosi dėl manęs, visai neseniai suaugusios savo dukters, už keleto dienų tapsiančios ponios.

Lėtai pėdinau per lietutį, prisimindama tą vakarą, kai pranešėme jam žinią...

• • •

Policijos automobilio burzgas reiškė, kad grįžta Čarlis, ir žiedas ant mano piršto staiga apsunko šimtu kilogramų. Norėjau įsikišti kairę ranką į kišenę arba prisėsti, bet šalti, stiprūs Edvardo pirštai laikė ją tiesiai prieš akis.

– Nesimuistyk, Bela. Būk gera, pabandyk atsiminti, kad nieko nenužudei.

– Lengva pasakyti.

Išgirdau, kaip šaligatviu grėsmingai gurgžda mano tėvo batai. Raktas paskrebena jau atrakinant durų spyną. Tas garsas man priminė siaubo filmą, kai aukai topteli, kad užmiršo užrakinti duris.

– Nurimk, Bela, – sušnabždėjo Edvardas, išgirdęs spurdant mano širdį.

Durys trinktelėjo į sieną, ir aš krūptelėjau lyg elektros nukrėsta.

– Sveiki, Čarli! – visiškai atsipalaidavęs šuktelėjo Edvardas.

– Ne, – vos girdimai paprieštaravau.

– Kas yra? – pašnibždom paklausė Edvardas.

– Palauk, kol pakabins ginklą!

Edvardas sukikeno ir laisva ranka persibraukė pasišiaušusius bronzinius plaukus.

Čarlis, vis dar uniformuotas, išėjo iš už kampo ir išvydęs mus, sėdinčius vienas šalia kito ant sofutės, pabandė nesiraukyti. Pastaruoju metu jis labai stengėsi pamėgti Edvardą. Be abejo, mūsų prisipažinimas akimirksniu sugriau visas tas pastangas.

– Sveiki, vaikai. Kas gero?

– Norėtume su jumis pasikalbėti, – kuo ramiausiai tarė Edvardas. – Turime gerų naujienų.

Čarlio išraiška iš dirbtinai draugiškos kaipmat virto įtaria.

– Gerų naujienų? – suniurzgėjo Čarlis, žiūrėdamas tiesiai į mane.

– Sėskis, tėti.

Jis kilstelėjo antakį, penkias sekundes paspoksojo į mane, tada nukėblino prie fotelio ir tiesia kaip styga nugara atsisėdo ant pat krašto.

– Nesijaudink, tėti, – po nejaukios tylos tariau. – Viskas gerai.

Edvardas susiraukė, ir aš supratau, kad jam nepatinka žodis „gerai“. Tikriausiai pats būtų sakęs „nuostabu“, „idealu“ ar „pasakiška“.

– Tai jau tikrai, Bela. Jei viskas labai šaunu, ko taip jaudiniesi?

– Aš nesijaudinu, – pamelavau.

Atšlijau nuo jo niršaus žvilgsnio, susigūžiau šalia Edvardo ir atgalia dešine nevalingai nusibraukiau nuo kaktos prakaitą.

– Tu nėščia! – pratrūko Čarlis. – Tu nėščia, tiesa?

Nors klausimas, be abejo, buvo skirtas man, Čarlis vėpsojo į Edvardą; būčiau galėjusi prisiekti, kad mačiau jo ranką siekiant ginklo.